

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kutnie wyrokiem z dnia 9 grudnia 2020 r. zasądził solidarnie od S. Z. i R. S. (1) na rzecz M. M.: kwotę 23.000 zł, z odsetkami ustawowymi od dnia 4 lipca 2018 r. do dnia zapłaty, kwotę 1.150 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu, kwotę 1.841,54 zł tytułem zwrotu wydatków, kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt 1.); nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kutnie na rzecz M. M. kwotę 158,46 zł tytułem zwrotu niewykorzystanej części zaliczki uiszczonej w dniu 22 stycznia 2019 r. (punkt 2.); zasądził solidarnie od S. Z. i R. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kutnie kwotę 455,94 zł tytułem zwrotu wydatków (punkt 3.), (wyrok, k. 214).

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd pierwszej instancji ustalił fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym m.in., że S. Z., jak i R. S. (1) prowadzą działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) spółka cywilna S. Z., R. S. (1) z siedzibą w K.. W dniu 29 września

2017 r. pomiędzy M. M. a S. Z. i R. S. (1) prowadzącymi działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) spółka cywilna S. Z., R. S. (1) z siedzibą w K. została zawarta umowa, na podstawie której M. M. nabył od pozwanych okna PCV firmy (...), profil V90+, o cienkim zgrzewie (zgrzewie nitkowym), w kolorze W. (karmelowym), w ilości 10 sztuk, oraz bramę garażową K.. Rozmiary okien, kierunki otwierania i inne szczegółowe dane dotyczące poszczególnych okien były zawarte

w Załączniku nr 1 do umowy. Pozwanym zlecono także usługę montażu okien (montaż warstwowy) oraz bramy garażowej w nowo budowanym domu jednorodzinnym powoda.

Na poczet umowy powód uiścił zadatek w wysokości 20.000 zł. Ogólną wartość zamówienia (tj. łączną cenę za zakup okien i bramy oraz ich montaż) określono w Załączniku nr 1 do umowy na kwotę 23.535 zł brutto. Okna reklamowane są na stronie internetowej producenta jako okna segmentu premium, numer jeden na rynku, zapewniające „wysokie standardy

w zakresie estetyki”, „najlepszy wybór dla najbardziej wymagających klientów”, „wyróżniające się pod względem solidności wykonania i designu – pozwalające uzyskać atrakcyjny efekt wizualny”. Na stronie internetowej zawarte są również informacje, że okna V. V.+ trzykrotnie zdobyły nagrodę (...) i zajmują pierwsze miejsce

w rankingu O., zaś ukryta strona zawiasowa gwarantuje walory estetyczne. Na podstawie powyższego zamówienia, w domu jednorodzinnym powoda znajdującym się

w miejscowości (...) 2B koło K. zostały zamontowane okna oraz brama garażowa. Narożniki skrzydeł okien i ramy okienne są łączone na tzw. cienki zgrzew (tzw. nitkowy),

a okna są postawione na podkładach z tzw. ciepłego parapetu, które stanowią kształtkę wykonaną z polistyrenu ekstrudowanego (...). Po montażu powód stwierdził, że okna mają wiele wad fizycznych. Powód zgłosił reklamację telefonicznie i poinformował pozwanych, że przedmiotowe okna są uszkodzone w części zewnętrznej – są na nich widoczne pęknięcia

i szpary na łączeniach, występują wybrzuszenia, zgrubienia, a zgrzewy są nierówne. Nieprawidłowości występują na każdym z okien. Powód zauważył również, że uszczelki

w oknach są niedopasowane, co powoduje brak szczelności okna oraz pogorszenie ich estetyki. Podjęte próby naprawy okien nie spełniały oczekiwań estetycznych strony powodowej. Zastrzeżenia dotyczyły wykończenia połączeń profili w narożach skrzydeł wszystkich okien, które miały być wykonane przy pomocy tzw. cienkich zgrzewów nitkowych. Strona powodowa nie kwestionowała prawidłowości wbudowania szyb

w przedmiotowe okna, ale kwestionowała estetykę wykończenia styków narożników ram skrzydeł okiennych. W świetle opinii biegłego ds. budownictwa W. M. opiniowana stolarka okienna jest wolna od wad. Oceny dokonano z odległości 1 metra przy świetle naturalnym, zgodnie z zaleceniami Instytutu (...). Biegły wskazał, że z odległości około 10 cm może się wydawać, że zgrzewy są wykonane nierówno. z bliższej odległości np. około 10 cm, można zauważyć, że zgrzewy są wykonane nierówno, gdyż występują zgrubienia wypływek, co daje efekt nieestetycznego ich wykończenia. W ocenie biegłego z uwagi na duży wydatek związany na zakup tego typu okien, nabywca powinien oczekiwać ich

wykonania z wyższą starannością, chociaż zgrzewy spełniają warunki wytrzymałościowe, to ich dokładność wykonania z obu stron była podobna (zewnątrznej i wewnętrznej) szczególnie, że budynek jest obiektem parterowym i są ogólnie dostępne (z obu stron: zewnętrznej i wewnętrznej). Z. profili są obrabiane na obrabiarkach typu (...), które powinny usuwać nadmiar wypływki (po zgrzaniu) oraz nadać obróbce powierzchnię zaokrągloną. Biegły podkreślił, że jakość wizualna wykonania zgrzewów narożników skrzydeł okiennych od strony wewnętrznej, jest inna niż od strony zewnętrznej. Od strony wnętrza styki zgrzewów są równe, zagłębione i wąskie, zaś od strony zewnętrznej ich wykonanie jest zdecydowanie inne, mniej dokładne, linia nie jest równa i występują zmienne zaokrąglenia wypływki zgrzewów. Zdaniem biegłego, strona pozwana, aby móc szybko sprzedać okna o podobnym wykonaniu, jakie są u powoda, musiałaby udzielić upustu od ceny wyjściowej. Biorąc pod uwagę ocenę wizualną ram okien, którą się dokonuje się tylko na etapie produkcji (a nie montażu), rabat musiałby wynosić od 5 % do 10 % ceny wyjściowej skrzydeł okiennych.

W ustalonym stanie faktycznym sprawy, Sąd pierwszej instancji ocenił, że za kluczowe przy orzekaniu w sprawie należało uznać cechy estetyczne zamówionych przez powoda okien, które zgodnie z ofertą przedstawioną przez pozwanych, jak i zamieszczoną na stronie internetowej producenta okien ((...) Sp. z o.o.) miały być oknami P., „oknami numer 1 na rynku”, zapewniającymi „wysokie standardy w zakresie estetyki”. Określane były jako „najlepszy wybór dla najbardziej wymagających klientów”, „wyróżniające się pod względem solidności wykonania i designu – pozwalające uzyskać atrakcyjny efekt wizualny”, a jednocześnie wiązało się to z wyższą ceną okien. Trudno zatem przyjmować, że okna te musiały spełniać tylko podstawowe normy estetyczne. Sąd Rejonowy uznał, że w niniejszej sprawie wystąpiły istotne wady fizyczne rzeczy w rozumieniu art. 556¹ § 1 i 3 k.c., za które odpowiedzialna jest strona pozwana. Dlatego powodowi jako kupującemu przysługiwały uprawnienia określone w art. 560-560¹ k.c., a w tym do odstąpienia od umowy, (uzasadnienie wyroku, k. 220 – 224).

Pozwani oraz interwenient uboczny po stronie pozwanej w apelacjach od opisanego wyroku w całości, zarzucili naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i uznanie, że przedstawione na zdjęciach znajdujących się w aktach sprawy, wady okien są wadami istotnymi, uprawniającymi do odstąpienia przez powoda od umowy sprzedaży; błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że ujawnione z odległości 10 cm zgrubienia wytopień, które w ocenie powoda wpływają ujemnie na estetykę wyglądu zestawów okiennych, stanowią istotną wadę; ponadto zarzucili naruszenie prawa materialnego, tj. art. 560 § 4 k.c. poprzez brak jego zastosowania, pomimo, że z opinii biegłych wynika, że wada nie jest wadą istotną bowiem nie jest widoczna z odległości jednego metra. Dodatkowo, w apelacji interwenienta ubocznego zarzucono naruszenie art. 235² § 2 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku dowodowego interwenienta o przeprowadzenie dowodu z oględzin spornych okien, art. 228 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie przy ocenie istotności wady powszechnie znanego faktu m.in., iż dorosły człowiek zachowuje ostry obraz oglądanego obiektu z odległości 25 cm, art. 556 § 1 w zw. z art. 560 § 4 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie, pomimo, iż nie doszło do niezgodności z umową, art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie i udzielenie ochrony prawnej powodowi, mimo sprzeczności odstąpienia z zasadami współżycia społecznego.

Skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa, zasądzenie kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, (apelacja pozwanych, k. 228 – 233; apelacja interwenienta ubocznego, k. 235 – 243).

Powód w odpowiedziach na apelacje pozwanych i interwenienta ubocznego wniósł o ich oddalenie w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego od obu Skarżących, (odpowiedzi na apelacje pozwanych i interwenienta ubocznego, k. 272 – 277; k. 281 – 287).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje jako bezzasadne podlegają oddaleniu w całości.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w sprawie znajduje zastosowanie art. 387 § 2¹ k.p.c. w zakresie elementów uzasadnienia wyroku sądu drugiej instancji. Sąd Okręgowy w Łodzi nie zmieniał ani nie uzupełniał ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, wobec tego należy wskazać, że sąd drugiej instancji przyjął za własne ustalenia Sądu Rejonowego. Także w zakresie oceny prawnej, Sąd Okręgowy przyjął za własne oceny sądu pierwszej instancji, w pełni je dzieląc.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy. Przeprowadzono prawidłowo postępowanie dowodowe, na podstawie którego dokonano istotnych do rozstrzygnięcia sprawy ustaleń. Ustalenia te Sąd Okręgowy w Łodzi uznaje za prawidłowe

i przyjmuje za własne. Należy przywołać utrwalone stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym w postępowaniu apelacyjnym nie wymaga się dokonywania ustaleń na podstawie dowodów przeprowadzonych we własnym zakresie oraz ich samodzielnej oceny, jeżeli sąd odwoławczy nie dostrzega potrzeby ponowienia dowodów dopuszczonych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym oraz podziela ocenę ich wiarygodności wyrażoną przez sąd pierwszej instancji. Wówczas wystarczająca jest aprobata dla stanowiska przedstawionego w orzeczeniu sądu pierwszej instancji (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 22 lipca 2010 r., sygn. I CSK 313/09, niepubl.; wyrok SN z dnia 16 lutego 2005 r., sygn. IV CK 526/04, niepubl.; wyrok SN z dnia 20 maja 2004 r., sygn. II CK 353/03, niepubl.). Sąd Okręgowy w Łodzi podziela przedstawiony pogląd.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest całkowicie bezzasadny. Należy podkreślić, że stosownie do art. 233 § 1 k.p.c., sąd ma swobodę w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego udałoby się wysnuć wnioski odmienne

(zob. postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2002 roku, II CKN 572/99; wyrok SN z dnia

27 września 2002 roku, II CKN 817/00). Skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia art. 233

§ 1 k.p.c. wymaga wskazania dowodów, które sąd wadliwie ocenił lub pominął, wykazania przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie ustaleń, oznaczenia, jakie kryteria oceny sąd naruszył, a nadto wyjaśnienia dlaczego zarzucane uchybienie mogło mieć wpływ na ostateczne rozstrzygnięcie (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego

z 23 stycznia 2001 r., sygn. IV CKN 970/00, wyrok z 6 lipca 2005 r., sygn. III CK 3/05). Tych wymogów sformułowany w apelacjach zarzut naruszenia art. 233 § k.p.c. nie spełnia. Skarżący prezentują w apelacjach subiektywną ocenę materiału dowodowego, nie wykazując błędów Sądu pierwszej instancji, jakie miałyby popełnić stosując art. 233 § 1 k.p.c. W tym kontekście trzeba przywołać trafne, utrwalone stanowisko przyjęte w orzecznictwie, zgodnie z którym nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu, zaś postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu ustalonego przez siebie, na podstawie własnej oceny dowodów, stanu faktycznego, (zob. m.in. wyrok SA w Poznaniu z 29 grudnia 2020 r., sygn. I ACa 582/19).

Należy podkreślić, że Sąd Rejonowy bardzo szczegółowo ustalił stan faktyczny sprawy na podstawie prawidłowo przeprowadzonych dowodów. Fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy ustalono przede wszystkim na podstawie dokumentów, opinii biegłych, zeznań świadków i zeznań powoda.

Sąd pierwszej instancji nie naruszył art. 235² § 2 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku dowodowego interwenienta o przeprowadzenie dowodu z oględzin spornych okien. Należy podnieść, że Sąd przeprowadza dowody istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. W stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy, przeprowadzenie dowodu z oględzin było bezcelowe. Sąd Rejonowy nie naruszył także art. 228 k.p.c. Podawane w apelacji fakty, które miałyby być w ocenie Skarżącego faktami powszechnie znanymi, takimi nie są, lecz stanowią specjalistyczną wiedzę medyczną. Ponadto fakty te nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Istota sprawy sprowadza się bowiem do oceny, czy wystąpiły istotne wady fizyczne rzeczy – okien, w rozumieniu art. 556¹ § 1 i 3 k.c., za które odpowiedzialna jest strona pozwana i w konsekwencji, czy powodowi, jako kupującemu przysługiwały uprawnienia określone w art. 560 – 560¹ k.c., a w tym do odstąpienia od umowy.

Sąd Okręgowy podziela w powyższej kwestii ocenę dokonaną przez Sąd pierwszej instancji. Należy zwrócić uwagę, że oceny istotności wady w rozumieniu przepisów o rękojmi przy sprzedaży należy dokonywać z punktu widzenia kupującego, nie przydatności rzeczy do zwykłego użytku i to oczekiwania nabywcy związane z funkcjonowaniem rzeczy mają podstawowe znaczenie (tak trafnie m.in. Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 26 listopada 2019 r., I ACa 730/18, nie publ.).

Kluczowe dla stwierdzenia, że oświadczenie o odstąpieniu od umowy jest skuteczne spełnienie przez wadę, która stanowiła podstawę złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy kryterium „istotności” (art. 560 § 4 k.c.). W orzecznictwie i nauce powszechnie przyjęto, że przy ocenie cechy istotności wady w rozumieniu art. 560 § 1 k.c. eksponować należy przede wszystkim odpowiednie oczekiwania nabywcy rzeczy związane z jej funkcjonowaniem, a nie tylko zobiektywizowany stan techniczny rzeczy w postaci jej niezdatności do zwykłego użytku (w ogóle lub w określonym zakresie) lub bezwartościowości w znaczeniu funkcjonalnym, (tak trafnie m.in.: wyrok SN z dnia 29 czerwca 2004 r., II CK 388/03; komentarz J. P. (w:) Systemie Prawa Prywatnego pod red. J. R., t. 7, s. 198, W. 2004; komentarz C. Ż., (w:) Komentarz do kodeksu cywilnego, pod. R. G. B., Księga trzecia, t. 2, W. 2007, s. 67; R. S., Sprzedaż konsumencka w świetle ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, Monitor Prawniczy nr 7 z 2004 r.).

Wobec tego, ocena wady, w świetle art. 560 § 4 k.c. dokonywana jest wedle kryteriów subiektywnych, dotyczących kupującego, a nie kryteriów ustalonych przez producenta rzeczy, bądź jej sprzedawcy. Ponadto wada istotna może także polegać na brakach estetycznych i nie musi być determinowana użytecznością towaru określoną w umowie, (tak trafnie E. Ł., Prawo umów, s. 403). Z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie.

Należy również podkreślić, że co do zasady, ciężar dowodu wykazania nieistotności wady spoczywa na sprzedawcy (tak Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 24 maja 2016 r., I ACa 899/15, nie publ.). W niniejszej sprawie, z kolei, to strona powodowa udowodniła istotność wady rzeczy, która w pełni uzasadniła odstąpienie od umowy sprzedaży.

W stanie faktycznym sprawy ustalono, że z odległości około 10 cm zauważa się, że zgrzewy są wykonane nierówno, gdyż występują zgrubienia wypływek, co daje efekt nieestetycznego ich wykończenia. Ponadto jakość wizualna wykonania zgrzewów narożników skrzydeł okiennych od strony wewnętrznej jest inna niż od strony zewnętrznej. Od strony wnętrza styki zgrzewów są równe, zagłębione i wąskie, zaś od strony zewnętrznej ich wykonanie jest zdecydowanie inne, mniej dokładne, linia nie jest równa i występują zmienne zaokrąglenia wypływki zgrzewów. Przy produkcji okien ich wygląd powinien być oceniany zdecydowanie z bliższej odległości niż 2 m. Co istotne, z karty gwarancyjnej producenta nie wynika, że wygląd profili od strony wewnętrznej i zewnętrznej może różnić się stopniem wykończenia naroży ram skrzydeł okiennych. Różnice te powinny być wychwycone przez zakładową kontrolę produkcji już na etapie produkcji. Proces estetycznej oceny wykończenia okien powinien być dostosowany do procesów produkcyjnych, a zgrzew w oknie powinien łączyć wytrzymałość ram, z estetyką ich wykonania tak, że widok z obu stron (tj. zewnętrznej i wewnętrznej) jest jednakowy. Jakość wykonania zgrzewów od strony wewnętrznej okna nie może być inna od jakości obrobienia zgrzewu od strony zewnętrznej, (zob. pisemna opinia biegłego K. W., k. 157 – 158).

W ustalonym stanie faktycznym sprawy, należało uznać, że każdy przeciętny konsument – w rozumieniu art. 2 pkt 8 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (tekst jedn. Dz. U z 2017 poz. 2070), to konsument, który jest dostatecznie dobrze poinformowany, uważny i ostrożny; oceny dokonuje się

z uwzględnieniem czynników społecznych, kulturowych, językowych i przynależności danego konsumenta do szczególnej grupy konsumentów, przez którą rozumie się dającą się jednoznacznie zidentyfikować grupę konsumentów, szczególnie podatną na oddziaływanie praktyki rynkowej lub na produkt, którego praktyka rynkowa dotyczy, ze względu na szczególne cechy, takie jak wiek, niepełnosprawność fizyczna lub umysłowa – mógł oczekiwać, że wykończenie okien łączy ze sobą wytrzymałość ram, z estetyką ich wykonania tak, że widok okien od strony zewnętrznej, jak i od strony wewnętrznej jest jednakowy,

a jakość wykonania zgrzewów od strony wewnętrznej okna nie może być inna od jakości obrobienia zgrzewu od strony zewnętrznej. W szczególności, iż zakupione przez powoda okna były powszechnie reklamowane stronie internetowej producenta jako okna segmentu premium, numer jeden na rynku, zapewniające „wysokie standardy w zakresie estetyki”, „najlepszy wybór dla najbardziej wymagających klientów”, „wyróżniające się pod względem solidności wykonania i designu – pozwalające uzyskać atrakcyjny efekt wizualny”. Na stronie internetowej zawarte są również informacje, że okna V. V.+ trzykrotnie zdobyły nagrodę (...) i zajmują pierwsze miejsce w rankingu O.. Przy takiej reklamie i zważywszy na wysoki wydatek związany z kupnem okien, każdy przeciętny konsument ma prawo oczekiwać, że ich wykonanie będzie z wyższą starannością. Przy czym w niniejszej sprawie znaczenie dla oceny istotności wady ma również fakt, że budynek, w którym zamontowano okna jest budynkiem parterowym, a okna są ogólnie dostępne z obu stron,
tj. zewnętrznej i wewnętrznej.

W kontekście prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, Sąd pierwszej instancji prawidłowo zastosował przepis prawa materialnego, tj. art. 556¹ § 1 i 3 k.c. oraz art. 560 – 560¹ k.c., uznając, że w zakupionym przez powoda towarze wystąpiły istotne wady fizyczne rzeczy, za które odpowiedzialna jest strona pozwana, a powodowi jako kupującemu przysługiwało uprawnienie do odstąpienia od umowy sprzedaży. Wobec tego, zarzuty naruszenia prawa materialnego zgłoszone w obu apelacjach są całkowicie bezzasadne. Sąd Okręgowy w pełni podziela również rozważania poczynione w tym zakresie przez Sąd Rejonowy.

Mając na uwadze powołane argumenty prawne, Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił obie apelacje jako bezzasadne.

W punkcie 1. wyroku należało z urzędu na podstawie art. 350 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. sprostować oczywistą omyłkę pisarską w zakresie oznaczenia interwenienta ubocznego. Zgodnie z art. 350 § 1 k.p.c. sąd może sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki. W postępowaniu apelacyjnym przepis ten jest stosowany na podstawie art. 391 § 1 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2009 r., I CSK 535/08).

W punkcie 3. wyroku zasądzono od pozwanych na rzecz powoda kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym pełnomocnika powoda w osobie adwokata, na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Skarżący są bowiem stroną przegrywającą postępowanie apelacyjne w całości. Wysokość zasądzanego wynagrodzenia pełnomocnika strony powodowej wynika z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

Z kolei, w punkcie 4. wyroku zasądzono od interwenienta ubocznego, który wywiódł własną apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji, na rzecz powoda kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym pełnomocnika powoda w osobie adwokata, na podstawie art. 107 zdanie 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Skarżący interwenient uboczny jest bowiem stroną przegrywającą postępowanie apelacyjne w całości. Jak już wskazano, interwenient uboczny własną, samoistną czynnością procesową – złożeniem apelacji, wywołał koszty postępowania apelacyjnego po stronie wygrywającego powoda. Wysokość zasądzanego wynagrodzenia pełnomocnika strony powodowej wynika z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).